

afhændede deres Fiskefangst ved Bornholms Kyster og dels drev Fiskeri tæt ind under Kysten. Rancelliet svarede imidlertid, efterat det havde hørt Indberetningen fra vedkommende Amtmand, at det ikke fandt sig foranlediget til at foretage Videre i denne Retning, idet man nemlig var bange for, at Sverig da ogsaa vilde forbyde de danske Fiskere at komme op under de svenske Kyster. Han gjør nemlig gjældende, at navnlig Sildefiskeriet drives paa den Maade, at man om Aftenen seiler ud med flere forskellige Drivnet, som de saa koble sammen. Den vedkommende Amtmand fortæller saaledes, at de sammenkoble 30 til 100 og derover; jeg synes rigtignok, det er store Tal, men saaledes lyder Skrivelsen. Saa drive disse Net med Strømmen til om Morgenen, og naar det er vestlig Strøm, drive de ind under Sverigs Kyster, og naar det er østlig Strøm, drive de ind under Bornholms Kyster. Nu antager jeg forresten, at Vindens Retning kan have nogen Indflydelse paa Strømmens Retning, men det skal jeg ikke komme ind paa. Han gik altsaa ud fra, at det ligesaa meget vilde skade de bornholmske som de svenske Fiskere, hvis man vilde hævde Soterritoriet paa begge Sider, og man fandt altsaa ikke den Gang Anledning til at bortvise de svenske Fiskere. Senere er der i 1851 ligeledes blevet klaget fra Fiskere paa Bornholm over Svenskerne's Overgreb, og den Gang korresponderede Indenrigsministeriet med Amtmanden i Kjøbenhavns og Frederiksberg Amt; men de raadede Ministeriet til ikke at foretage Videre i denne Sag, idet de frygtede for, at man da kunde vente, at Svenskerne vilde tage retorkverende Bestemmelser overfor de danske Fiskere. Man ser altsaa, at navnlig Sildefiskeriet har været fælles, og vi frygte for, at dersom vi ville sige, at Svenskerne ikke i visse Tilfælde maatte komme ind under Bornholms Kyster, vilde Sverig ogsaa sige, at Bornholmerne ikke maatte komme ind under de svenske Kyster, og dette kunde muligvis skade Fiskerne paa Bornholm fuldt saa meget som Fiskerne i Sverig. Man haaber imidlertid, at man ved international Overenskomst mulig kunde komme dertil, at Soterritoriet ved Bornholm blev frit, undtagen i de Tilfælde, hvor fremmede Fiskere drive ind paa Kysterne paa Grund af Vind- eller Strømforskyld. Det er disse mere almindelige Bemærkninger, som de almindelige Betragtninger i Betænkningen have givet mig Anledning til, og jeg skal herester gaa over til at omtale de af Flertallet stillede Endringer.

Som de Herrer ville se, er det første Endringsforslag ikke af nogen indgribende

Betydning. Det gaar blot ud paa i end yderligere Grad end selve Forslaget at sikre os, at kun danske Fiskere maa fiske paa dansk Soterritorium, idet vi have ment ved dette Endringsforslag at forhindre, at vedkommende Svenskere skulle stille en Straamand op her i Danmark, som skulde gives Udseende af at drive Fiskeri. Vi have nemlig foreslaaet tilføjet: „selv om det sker i Forening med danske Undersaatter“. Det kan derfor ikke betragtes som dansk Fiskeri, naar der staar en Fremmed i Spidsen enten med Kapital eller med Redstaber. Det er kun en yderligere Betryggelse for, at de danske Undersaatter ogsaa beholde dansk Soterritorium. Det er jo iøvrigt selvsagt, at vi kunne tage en hvilken som helst Bestemmelse, saa vil den dog kunne omgaaes, thi Love kunne jo altid omgaaes. — Ved Endringsforslag Nr. 2 skal jeg ikke opholde mig, førend Mindretallet har udtalt sig, og heller ikke ved Nr. 3. Vi komme da til Endringsforslag Nr. 4. Naar dette Endringsforslag med Hensyn til Paragrafen om Aalegaardene bliver vedtaget, saa vilde vi naae det Resultat, som hele Udvalget forrige Gang tilligemed den daværende Indenrigsminister var enig om, og, saa vidt jeg kan forstaa, saa kunne vi ikke komme det Spørgsmaal nærmere. Sagen er jo nemlig den, at Aalegaardskretten er af meget gammel Oprindelse. I alt Fald fremgaar det af en Høiestereskdom af 1849, saavidt jeg erindrer, at en enkelt Aalegaard er solgt til en Privatmand i Maret 1670 og altsaa siden Maret 1670 er gaaet som privat Eiendomsret fra Mand til Mand, og det vil selvsagt derfor være urigtigt nu med et Slag at sige til en Mand: denne Net maa Du ikke benytte paa den Maade, Du finder passende. Jeg kunde nævne en Del Flere af samme Slags, i alt Fald En, som har erhvervet Skjøde i 1813 paa samme Net, og tillige se vi i et tidligere til Folkethinget indkommen Andragende, der er indkommet fra Næsnaes Fiskere, det Samme gjort gjældende, at denne Net har bestaaet i en Række af Aar og er gaaet ved Skjøde fra Mand til Mand, hvorfor man finder det urigtigt, at dette Fiskeri forulæmpes saaledes, at det ikke kan bruges. Jeg tror altsaa ikke, vi kunne komme dette Spørgsmaal nærmere, end som af os foreslaaet, og som tidligere Udvalg og Ministeren ere bleve enige om. Dertil kommer jo, at dette Spørgsmaal har vakt en langt større Opmærksomhed, end det fortjener. Sagen kan jo sige, at dette Redskab ødelægger Yngelen eller forulæmper Andre. Det staar ganske stille og roligt og bruges kun i 3 Maanedes om Østeraaret og navnlig i den Tid, da Aale-